

CHATA

ve Švýcarsku

JULIE CAPLINOVÁ

COSMOPOLIS

Oheň v krbu a zasněžené vrcholky hor za oknem

*Pro mou sestru Lyndu, mou druhou polovinu.
Vždy vtipnou, milou a neskutečně odhodlanou.
Nezasloužíš si nic jiného, než být šťastná.*

JULIE CAPLINOVÁ

CHATA
ve Švýcarsku

PŘELOŽILA KAROLÍNA MEDKOVÁ

Originally published in the English language by HarperCollins Ltd.
under the title *The Little Swiss Ski Chalet*

© Julie Caplin, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

Translation © Karolína Medková, 2021

Cover Illustration © Kateřina Brabcová, 2021

ISBN 978-80-271-1276-0

Část první

Kapitola 1

Tenhle večer bude nezapomenutelný, rozhodla se Mina při balancování na židli, z níž se snažila zavěsit světýlka ve tvaru malých lamiček na oblouk mezi kuchyní a obývánkem. Dokonale dotvářela celkový dojem.

„To vypadá dobře,“ ozvala se její sestra, která se objevila ve dveřích s plnou nákupní taškou.

„Už jsi zpátky.“ Mina seskočila hlučně ze židle a až opožděně si vzpomněla na sousedy pod sebou. Pak ji ale ovládlo vzrušení a zatlaskala. „Sehnala jsi tu lahev? Nechápu, jak jsem mohla zapomenout. No vážně, mexický večer bez tequily! Vlastně jsem ti možná měla říct, abys vzala radši dvě.“

„Jedna lahev bude stačit. Každý něco přinese a máš ještě basu Corony. Nikdo žíznit nebude.“

„Jsi skvělá. Co bych si bez tebe počala?“ řekla Mina a sestru objala.

„Nejspíš bys to nějak zvládla,“ odpověděla Hannah a vymanila se jí. „Je tady tolik jídla, že by si každý mohl odnést dost na to, aby s tím vystačil na celý víkend.“

Mina se na ni nadšeně zakřenila. „Bude to super.“ Nemohla se dočkat, až budou všichni u stolu, prostřeného vintage porcelánem, který během uplynulých let našla v nejrůznějších bazarech, a spokojení hosté si budou po skvělém jídle a pití povídat při svíčkách. Vařila celý den a větší část předchozího večera, ale bude to stát za

to. Oslava výročí. Jeden celý rok se Simonem. To byl pro ni opravdu rekord. Musela přiznat, že si užívá ten poklid a stabilitu, které jí do života vnesl. On byl jin a ona jang a vzájemně se doplňovali. Nejspíš to teda bylo přesně obráceně, o čínské filozofii nevěděla totiž vůbec nic. Věděla ale, že na dnešní večeři pozvala osm přátel, včetně Hannah. Bude tu tedy dost těsno, ale všichni si na to už při návštěvách u ní zvykli. Během roku už uspořádala pařížskou party (velmi šik), dánské hygge setkání (velmi útulné), koktejlový večírek z dob prohibice (báječné kostýmy z dvacátých let včetně Simonova skvostného dobového klobouku, který stál jmění) a thajský banket (kořeněný, čerstvý a naprosto vynikající).

Na stole pro dnešní večer byl jasně pruhovaný běhoun ve stylu mexické deky a různobarevná lýková prostírání, na nichž ležely plastové kroužky se sombreroem na ubrousky. Uprostřed pak stály rustikální kovové svícny, a Mina dokonce pořídila plastové formičky na led ve tvaru kaktusů, aby je pak mohla dát do džbánu s vodou.

„Tvoje večírky jsou vždycky skvělé, ale sobě se zdaleka tolik nevěnuješ. Já bych prostě jen koupila pár skleniček se salsou, omáčkou El Paso a guacamole z Marks & Spencera.“

„To ale není žádné opravdové mexické jídlo!“ Mina vykulila oči v hraném rozčilení. „Já tady dělám autentické pouliční jídlo. Pojd.“ Vběhla do kuchyně a zuřivě na ni mávala. „Tohle musíš ochutnat.“ A už držela připravenou lžici.

„Co je to?“ zeptala se Hannah a podezíravě přimhouřila oči.

„Ochutnej...“

Hannah si dala kousek do pusy. „No páni.“ Rychle zamrkala. „To má grády. Ale,“ řekla a znovu si lízla, „mňam.“

„Čokoládová omáčka s chilli z Ekvádoru. Bude k *churros*, které přijdou na řadu jako dezert. Není to úplně božský?“ Mina si namočila prst, rychle ochutnala a přivřela oči v čirém blaženství. Bylo

to skvostné. Zabralo jí docela dlouho, než objevila tuhle speciální ručně vyráběnou značku, ale výsledek stál za každou pencí celé té přemrštěné ceny. I když ji tedy úplně stejně lákala tmavá čokoláda se slaným karamellem z Madagaskaru i ta s rumovou příchutí z Trinidadu a Tobaga. V poslední době se objevilo tolik úchvatných čokolád, z nichž si mohla vybírat.

„Zvláštní. Ráda bych uměla vařit tak jako ty.“

Mina se zasmála.

„To bys pak neměla svou super práci ani ten úžasný byt, ve kterém si žiješ,“ řekla a rozhlédla se po své stísněné kuchyni. Sestře ani trochu nezáviděla, ale jednoho dne by ráda měla rozumně velkou kuchyň s jídelnou, kde by se mohla o své hosty postarat, aniž by od nich musela každých pět minut odbíhat. V duchu už měla přesně vymyšlený plán.

Až se se Simonem sestěhují a spojí síly, mohli by si koupit něco lepšího, nebo dokonce i dům. Přestože byli každý úplně jiný, oba milovali jídlo a zábavu – to byl jeden z důvodů, proč jim to jako páru tak fungovalo.

„Co chceš, abych udělala?“ zeptala se Hannah a rozhlédla se.

„Kdybys mi mohla nastrouhat sýr na nachos. A vezmi prosím čedar, ne můj speciální horský sýr.“

„A ten je na co? Nebo se radši nemám ptát? Jde o nějakou mexickou specialitu, o které nikdo neví?“

Mina se zasmála. „Ne, v práci jsme se bavili, že bychom zkusili nějaký recept na fondue, a tak jsem si říkala, že si potají udělám doma trochu fóra a něco zkusím. Je na to opravdu potřeba ten pravý sýr. Amélie mi mailem poslala tradiční švýcarské recepty.“

„Jé, to je hezký. Jak se má?“

Amélie byla Minina kmotra. Chodila s jejich matkou do internátní školy ve Francii. Chudák Hannah neměla to štěstí, protože

rodiče se už nedostali k tomu, aby ji pokřtili. Nicméně Amélie se svou typickou velkorysostí ji adoptovala jako čestnou kmotřenku a na každé narozeniny i Vánoce jí posílala dárky.

„Dobře. Víš, jak se přestěhovala z Basileje a koupila nějakou lyžařskou boudu, která teda zní jako naprosto úchvatné místo? Pořád mě zve, abych ji navštívila. No a já se cítím trochu provinile, že jsem tam ještě nebyla – jenže to není jen tak skočit do letadla a být pak hned na místě. Ona teď bydlí uprostřed ničeho. Z Curychu nebo Ženevy to je tři hodiny vlakem.“

„Takže žádná rychlovka přes víkend. Tak co chceš, abych dělala?“

„Jestli už máš nastrouhaný ten sýr, pojď mi pomoci se sklenicemi na margaritu.“

„A co s nimi chceš dělat?“

„Namočím okraje do limetkové šťávy a pak je obalím v soli, aby se udělala pěkná krustička.“ Mávla rukou k tvarovaným koktejlovým skleničkám. Byla nadšená, když je v obchodě objevila. „A koukej, do soli zamíchám trochu jedlého zlatého prachu, aby to bylo ještě onačejší.“ Tenhle nápad se jí osobně hodně líbil a ještě víc se jí líbilo, že to Hannah také úplně nadchlo.

„To je úžasný nápad. A proto jsi taky potravinová technoložka.“

„Hm, vymyslet další přírůstek do omáčky na nudle není zas až tak vzrušující.“ Mina se snažila, aby to neznělo nevděčně. Práce ve zkušebních kuchyních jednoho z největších obchodních řetězců s potravinami byla dobrá práce, skvělá práce... jen ji to poslední dobou už tolik nenaplňovalo jako dřív. Výrobky pro běžného spotřebitele obnašely úkoly jako přidání hutnějšího bešamelu do lasagní a to bylo občas trochu nudné, zvlášť když Mina toužila zkoušet všemožné nové příchutě.

„Tak, jestli máš být moje asistentka v kuchyni, musíš se do toho pořádně opřít.“

Mina si při krájení cibule, kořenění kuřete a chystání kopečku chilli papriček pobrukovala a vířila po kuchyni jako malý derviš. Dnešní večer bude výjimečný a jídlo toho bylo jen malým dílem. Chtěla Simonovi ukázat, jak moc jí na něm záleží. Během roku se stal nedílnou součástí její skupiny přátel a ona chtěla svoje štěstí sdílet i s nimi. Dobří přátelé byli k nezaplacení. Mrkla po papírové piňatě s růžovými a modrými pruhy. Už předtím do ní nacpala malý váček a teď pocítila záchvěv vzrušení, jak se těšila, co Simon řekne, až mu spadne k nohám.

Když odbila šestá a obě si zaslouženě daly trochu právě připravené margarity, bylo v podstatě všechno hotové.

„Máme akorát čas se trochu naleštit.“ Mina si prohlédla kuchyň a úhledně připravené řady všeho možného. Říkala tomu předvída-
vé vaření, kdy kladla hlavní důraz na to, že si něco nachystala do-
předu, a tak když dorazili hosté, trávila v kuchyni už jen nezbytné
množství času – což byla docela výzva, když chtěl člověk servírovat
opravdu čerstvé, pikantní jídlo, jako by si ho právě koupili někde
u stánku. Nemohla si pomoci a při čekání na Hannah, až skončí
v koupelně, udělala ještě další přípravy, a tak se běžela nachystat
až dvacet minut před sedmou. Dala si tu nejrychlejší možnou spr-
chu, projela hřebenem blondaté mikádo, přes rty přejela růžovou
rtěnkou a nanasla si vydatnou vrstvu černé řasenky, aby si ztmavila
své neskutečně dlouhé bledé řasy, které by mohly směle soutěžit
i s lamou. Hotovo. Do zrcadla si poslala vzdušný polibek, zamrkala
hustými řasami a vrhla se do ložnice, aby si oblékla nové, fuchsi-
ově fialové šaty. Pak ještě honem do kuchyně pro zástěru, protože
věděla, že skvrnám od jídla se nevyhne a tyhle šaty si zasloužily
být oslnivé.

Když v sedm zazvonil zvonek u dveří, byla v naprosto skvělé hostitelské náladě. A když se místnost zaplnila, byla ve svém živlu. Rozdávala lahve Corony s obligátním klínkem limetky v hrdle nebo sklenice s margaritou tak silnou, že měl člověk dojem, jako by dostal herdu do zad.

„Teda, Mino,“ prohlásil George, jeden z jejích nejstarších přátel z univerzity. „Z tohoto mi snad naroste i plnovous. A těmi třpytkami si nejsem úplně jistý, v pondělí v práci budu jak světluška. Ale bomba nápad.“

„Nebud' jak zapšklej dědek,“ opáčil jeho partner, který se zcela nevhodně také jmenoval George. Během půl roku, co byli spolu, se mu začalo říkat jen G. „Mně se to líbí, a navíc je to fakt dobřej koktejl.“ Štědře se napil a začal rychle mrkat, jak ho alkohol začal pálit v krku. „Ohnivá voda.“

„Jé, je to moc silné?“ Mina se zarazila při podávání sklenice své nejlepší kamarádce Belindě, která právě dorazila, a usmála se na Simona hned za ní.

„Já to zvládnú,“ řekla Belinda, dala jí pusku na obě tváře a vzala si od ní koktejl, z něhož opatrně upila. „Mňam. A ty třpytky...“ Prohlížela si sklenici. „Dá se to jíst, teda vlastně pít?“

„Ano. Jsou jedlé. Jako bych snad použila něco, co by nebylo.“

Mina si odpustila protočení očí. Belinda byla její kamarádka ještě ze školy a její rozumná povaha v minulosti často zarazila některé Mininy ztřeštěné nápady, ale už byla proboha přece dospělá. Copak to dnešní večer nedokazuje?

„Jistěže ne,“ opáčila Belinda suše, ale to už se Mina nadšeně vrhla k Simonovi.

„Ahoj, zlato.“ Tak ráda by neměla plné ruce a pořádně ho objala. „Zvládlš dorazit brzo.“

„Jo, skončil jsem v práci... trochu dřív. A zajel jsem pro Belindu.“

„To je od tebe hezké.“ V očích jí zajiskřilo. Belinda bydlela na druhé straně města a neřídila. Simon byl tak milý. A také stál nohama pevně na zemi. Přesně to, co potřebovala. „Chceš margaritu? Nebo by sis radši dal pivo?“

„Jen vodu. Budu pak řídit.“

„Ale, zlato, ty nezůstaneš?“ Dala mu další pusku na tvář a škádlivě se na něj usmála, aby mu připomněla, o co přijde. „Po těchhle margaritách by ses utloukl.“

„To věřím, ale ne, když mám zítra dopoledne fotbalový trénink. Přece bys nechtěla, abych tě po těžké noci ráno budil.“ Zadíval se na stůl. „Koukám, žes tomu dala jako obvykle všechno. Vypadá to úchvatně. V kuchyni ti to vážně jde.“

Nadzvedla obočí v hraném rozčarování, jako by mu chtěla říct, že to ale není jediné místo, kde vyniká.

„No, jde přece o výjimečný večer,“ zamumlala.

Stáhl obočí k sobě a Mina zavrtěla hlavou. „Simone. Co to má být? Tys zapomněl, že jo?“ obvinila ho laškovně. „Teda vážně. Ti muži. Úplně nemožní,“ přizvala do svého žertovného lamentování i Belindu. „Máme výročí.“

Simon se zatvářil lehce zděšeně. To byl celý on. Neměl rád, když něco popletl. Ta neustálá touha po dokonalosti byla jedna z věcí, díky kterým mu propadla. Ona sama sice žila pořád v šíleném letu, jak se snažila nacpat do života co nejvíc, ale i tak měla ráda, když bylo všechno tak, jak má. Proto také ty tematické večery, kdy se všechno krásně propojilo dohromady.

Hannah rozdávala talíře s nachos posypané dobrým tvrdým sýrem a podávané s domácí pikantní salsou. A podle spokojeného křupání se podařily.

Mina přešla z obýváku bzučícího hovorem zpátky do kuchyně a začala nosit jídlo. Jakmile se jí podařilo složitě poskládat všechny

talíře na stůl rozložený do plné délky, takže zabíral celou šířku místnosti, pozvala všechny, aby se vmáčkli na svá místa.

„Vypadá to skvostně, Mino!“ vykřikla Patsy, s níž se skamarádila před pár měsíci na kurzu filetování ryb a která pracovala v místních lahůdkách. „Musím si pak od tebe vzít recepty.“

„Copak se vám to nezajídá být pořád kolem jídla?“ zeptal se Patsyin přítel James, který pracoval jako hasič. „Ne že bych si stěžoval.“ Objal Patsy kolem ramen a ta ho se smíchem dloubla do žeber.

Když byly talíře nachystané a Mina se ujistila, že má každý něco v dosahu, užívala si výkřiky nadšení a zájmu a mezitím vysvětlovala, co je co, a pobízela, ať se do toho pustí. Lamí světýlka, záře svíček a ztlumená hlavní světla vytvářela společně s hovorem báječnou a pro Minu naprosto uspokojivou atmosféru.

Pití teklo, rozhovory proudily ve střídavém tempu, občas je přerušil výbuch smíchu. Mina se opřela na židli vedle Simona a spokojeně se rozhlížela po šťastných usmívajících se tvářích okolo sebe. O tomhle byl život. Přátelé, milenci, dobrá společnost a jídlo.

Když už všichni dobojovali s *churros* a na ubruse zbyly jen kapičky rozehřáté čokolády, přinesla Mina piñatu a dřevěnou hůlku, kterou k ní dostala. Všichni se bouřlivě rozesmáli nad tou nepatrnou velikostí.

„Já vím, já vím, ale je to jen pro jednu osobu. Jednu velmi výjimečnou osobu.“ Zadívala se na Simona a hůlku mu podala. „Dneska máme první výročí.“

„A někteří tvrdili, že to nevydrží,“ ozval se George z protější strany stolu. Mina se tomu zasmála.

„Ještěže jsem tě neposlouchala,“ řekla. Simon byl její kolega z práce, a tak spolu začali chodit tajně. Jediný, komu se svěřila, byl právě George. Snažil se jí to vymluvit s tím, že není dobré míchat

práci a soukromí, zvláště s její minulostí. Její vztahy mívaly tendenci se hroutit okolo tříměsíční mety, ale právě díky tomu věděla, že je Simon pro ni ten pravý. Byl klidný, vyzařovala z něj jistota a byl přesně tím, co potřebovala, na rozdíl od předchozích partnerů, kteří jako by tu jeden den byli a další náhle zase ne. A nutno přiznat, že ačkoliv s nimi byla spousta zábavy, závazky, finanční jistota nebo schopnost věrnosti jim nic neříkaly. Simon tohle všechno měl, přestože byl občas trochu nudný a zajatý ve svých kolejích. Její spontaneita a schopnost se okamžitě do něčeho pustit ho správně vyvažovaly. Dokonale se doplňovali.

S pomocí od G a Jamese se jí podařilo piňatu přivázat ke garnýži.

„Jen nerozbij okno,“ podotkla a srdce jí začalo tlouct vzrušením.

Při skandování „dej pořádnou šlupku“ a „do toho“ se Simon opatrně pokusil několikrát uhodit do oslíka vyrobeného z barevných papírů. Pár lidí zvedlo telefony, aby celou scénku natočili. A Simon se dál poměrně neohrabaně pokoušel rozbít piňatu. V jednu chvíli si už Mina zoufala, jestli tu zatracenou věc vůbec trefí, a nejrady by to místo těch jeho polovičatých pokusů vzala do vlastních rukou. Pak to oslík konečně vzdal, rozlomil se vejpůl a na zem dopadla zabalená krabička.

S vítězoslavným výkřikem se po ní Simon rychle vrhnul a Mina ho s tepem uhánějícím jako odbrzděný vlak usadila zpátky ke stolu a uvelebila se mu na klíně.

„Netušil jsem, že dostanu dáreček,“ řekl a bojoval s papírem. Mina mu to samozřejmě nijak neulehčila a v krabičce se objevila další krabička a v té ještě jedna. Nakonec se dostal k poslední, a když ji otevřel, zadržela dech. Uvnitř byl modrý semišový váček.

Simon stáhl obočí a s širokým úsměvem se na ni zmateně podíval. Také se na něj usmála a s rozechvěním si uvědomila, že se

jí trochu třesou ruce. Všichni kolem stolu natahovali zvědavě krky.

Simon otevřel váček a vytáhl zlatý snubní prstýnek. Držel ho mezi palcem a ukazováčkem. Mina se na něj s rozzářeným úsměvem zadívala.

„Vezmeš si mě? Máme přece přestupný rok.“

Okolo stolu se ozvalo několik heknutí a pár „ach“.

Ucítila, jak Simon ztuhl. Sledovala jeho obličej a uviděla, jak vykuleným pohledem sklouzl okolo stolu a setkal se se stejně šokovanými očima naproti. Podívala se také a během jediné vteřiny se jí sesypal celý svět. Belinda?

Hned nato se Simon zhrozně vymrštil, jako by se od Miny potřeboval co nejrychleji dostat, takže mu prudce sklouzla z klína přímo na zem.

Dramaticky hodil prsten na stůl, jako by byl z žhavé lávy, a zděšeně se na ni díval.

„Zbláznila ses?“ zachraptěl šeptem. „Co to děláš?“

Mině se studem sevřelo hrdlo a naskočila jí husí kůže, když si uvědomila, jak na ni všichni zírají s dychtivou náruživostí, jako by byli svědky nějaké autonehody. Co ji to jen napadlo? Jenže předtím se to zdálo jako báječný nápad. Zrovna minulý měsíc se spolu bavili o tom, že se k sobě nastěhují, a plánovali budoucnost. Dokonce mluvili o tom, kolik budou mít jednoho dne dětí. Jak to, že se tak spletla? Byla si jím tak jistá. Měli přece společné plány. Pravda, Simon jí minulý měsíc připadal nějak roztržitý, ale přičítala to spoustě práce a velkému tlaku v jeho oddělení, kde se nedávno propouštělo. Teď bylo bolestně zjevné, že měl v hlavě něco – nebo spíš někoho – jiného.

„Ale...“ Přeskočila pohledem ze Simona k Belindě, jejíž obličej byl teď pokrytý rudými fleky a kroutil se do podivně zaraženého

výrazu. Simon jako by byl jejím zrcadlovým odrazem. Vypadali pozoruhodně podobně, jako dva krajané, dva lidé v naprostém souznění – jako pár.

Když celá ta hrůza konečně pomalu dobublala, vzpomněla si na svoje původní přání. Tenhle večer pro ni rozhodně zůstane na dlouhou dobu nezapomenutelný.